

*تو^۱ را جنوب نامیدم / ای که ردای^۲ حسین (ع) را بر دوش / و خورشید کربلا را در برداری
۱- منطقه جنوب لبنان، ۲- بالاپوش

*ای سرخ گل که فداکاری پیشه کردی^۱ / ای انقلاب زمین که با انقلاب آسمان برین^۲ / پیوند خورده ای
۱- انتخاب کرده ای، ۲- بلندترین آسمان

*ای سرزمینی کز خاکت / خوشه های گندم می روید / و پیامبران بر می خیزند (کنایه است از مقدس بودن)

* ای کشتی های صیادی^۱ که مقاومت پیشه کرده اید / ای ماهی^۲ دریا که مقاومت پیشه کرده ای^۳
۱- تشخیص، ۲- تشخیص، ۳- تکرار

*ای چون سبزه برآمده از دفتر روزگاران (روزگاران به «دفتر» تشبیه شده و جنوب لبنان به سبزه)

*ای مسافر دیرین بر روی خار^۱ و درد / ای چون ستاره^۲، فروزان / ای چون شمشیر، درخشان
۱- استعاره از سختی، ۲- مشبه به (طرف دوم)

*تویی که گواهی تولد / و گل آزادی مان هدیه دادی (آزادی به «گل» مانند شده)

*دریا متنی نیلگون است / که علی (ع) آن را می نویسد.

*تاریخ^۱، روزی روستای کوچکی را / از روستاهای جنوب به یاد خواهد آورد / که «معرکه^۲» خوانده می شود.
۱- تشخیص، ۲- یکی از روستاهای جنوب لبنان

*در شهرهای مرگ^۱، که باران^۲ از باریدن بر آنها بیمناک است^۳.

۱- شهرهای سرشار از مرگ و نیستی، ۲- تشخیص، ۳- کنایه از شدت ترسناکی

*جز تو کسی نمانده است / که در زندگی ما نخل^۲ و عنب^۳ و تاکستان^۴ بکارد

۱- لبنان، ۲- درخت خرما، ۳- انگور، ۴- باغ انگور

*پس درهای امید (اضافه استعاری) و روشنایی را به روی ما بگشای

* ای سَرورِ باران‌ها و فصل‌ها (نمادِ پاکی و تازگی، نمادِ مراحلِ زندگی)

صاحب

* اسمی که لُگامی زَرّین داشت (افساری از جنس طلا یا به رنگِ طلا)